

Erik Ofvandahl

Svenska folket

Uppsala 1897.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga begränsningar. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/OfvandahlE/titlar/SvenskaFolket/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb20156823-faksimil>

Magasin
1897. f. 6.
1 (10)

Svenska folket.

Att skrifva om Sverge och ej hålla fram
All storhet och skönhet der finnes
Det vore ju för kulturen en skam.
Och nu vill jag föra till minnes:

Ja, kungen han öfver det hela har stått
Och *skall* stå som spegel för folket.
Ja, därför han och på sitt ansvar har fått
Det nationella bevara i landet.

Och blicka vi kring oss, så må ni mig tro
Att embetsmän ha vi så höga,
Som utgått så tarfligt ur simpla mans bo,
Om det ej är *du*, tyder föga.

Och bonden han plöjer så muntert sin äng;
Natur uti allt är hans sinne.
Från tidiga morgon tills han går i säng
Han är uti arbet' och humoren inne.

Och foglarnes qvitter och vindarnes sus
De smeka beständigt hans öra.
Och lugnet hos bonden — ett skönhetens rus
Ett tack inför Herren syns föra.

Och snickar'n han står der så glad vid sin bänk
Och furornas doft honom stämmer
Till sänger så friska som hyfvelens slag
Mot brädan som slutligen blänker.

Och smeden han är ju en man för sin hatt,
Tap'serarn han putsar och viker,
Salmakarn är glad, när sin nubb han fått fatt,
Så modigt på väggen målaren stryker.

Skomakarn och skräddarn ju alltid de har
Likt svarfvarn sin plats här i landet,
och sotarn så friskt genom skorstenen drar
Blott köksan vet dra på smilbandet.

En värdshusvärd hedras, när något han gjort
För gästernas trefnad och njutning,
Och dock må vi veta att sjelf ren han sport
Med sällhet en lyckad anordning.
Men bonden på torget vi fråga så morskt:
Hvad kostar potatis och fläsket?

För prostfar vi krusa så mjuka i rygg,
Ej länsman får veta vår tanke.
Polisen vi hata för att den är stygg
Och dömer som skurk hvar trashanke.

Och barnet det skrattar och ler lika godt
Om duk är på bord eller inte,
Blott mat i tillräcklig mängd det har fått
Och vårdarne äro godsinte.

Och yngling och jungfru i dygder de le
Och önskar sig nyttige vara.
Dock vilja de gerna i smyg kunna se
När storken kommer med syskonen rara.

Men jungfrun, ack, jungfrun en sång vill jag ge.
Ja, oskuld och dygd vill jag måla:
Hvar kan man en skönare anblick väl se,
Än jungfrun, som blygsamt ses stråla.

Och ungmor och smärmor, ack, Gud vare tack
För allt hvad du oss vill förära:
När morsan har maten så god i sitt fack
Och läsa vill farmor de barnen lära.

* * *

Och stadsfolket alla de kunna, min sann,
På landtmannens mödor fegt frossa,
Men Gud nu dem funnit sin lycka ej kan
Lugnt bära. Och vill nu dem krossa.

0-1.

Inskänd till Tidningen Upsala 1897

Inskikt: 10 exemplar, ej införd i Tidningen

